

Pane Dufek, neznáte dobrý vtíp?

„Pane Dufek, jste to vy?“

„Kdo volá?“ ptám se.

„Tady Karel Chmára, Praha-Pankrác.“

Byl to dětský hlas, jméno úplně cizí, tušil jsem za tím pokus o telefonické žertování, které jsme jako kluci provozovali tím způsobem, že jsme volali panu Sluníčkovi, který se neprozřetelně hlásil „Tady Sluníčko!“, na což jsme mu do sluchátka zařvali: „To je zajímavý, tady je tma jako v pytli!“ Ale hlas v mém telefonu zněl tak seriózně, že mi nedovolil zavěsit.

„A co chceš?“ řekl jsem tedy.

„Pane Dufek, prosím vás, nemohl byste mi říct nějaký vtíp?“

Nebyl jsem schopen neznámému Karlu Chmárovi vynadat, protože to bylo zase řečeno naprosto slušně a bez postranního úmyslu.

„A ty mě znáš?“

„Neznám. Já si vás našel v seznamu.“

„To tam nikdo jiný nebyl?“

„Byl.“

„Tak proč voláš zrovna mě?“

„Jestli neznáte nějaký vtíp.“

Všechno znělo naprosto upřímně a uvádělo mě to do rozpaků.

„Jestli nic neznáte, pane Dufek, tak to řekněte. Někdo na vtipy není. Nebo bych si zavolal jindy.“

Chlapec není drzý, říkám si. Skoro by si nějakou přiměřenou anekdotu zasloužil. Ovšem...

„Haló, jste tam ještě, pane Dufek?“

„Jsem, ale zrovna si na nic vhodného nevzpomínám.“

„A znáte něco?“

„Znám, ale to jsou samé takové pro dva chlapy, když jdou sami lesem, víš.“

„Tak já bych teda šel!“

